

SHARON STONE

Fragment o virtualni spolnosti

ilustracija J. Modic

■ Peter Mlakar

Aksiomatika

Užitek spolnega je njegova zaznava. Ta zaznava se tvori samo iz njej lastnih dražljajev, se pravi je to, kar je spolni užitek kot on sam, je to, kar določa njeno vsebino iz za spolno vznburjenje natančno definiranih kvalit. Bit spolnega je torej strukturirana tako, da je njena fiziološka in elektrokemična zgradba psihični občutek spolnega zadovoljstva. Ali je ta bit strukturirana v dominantni apriorno biološko ali zgodovinsko psihoglobinsko, na tem mestu ni pomembno, pomembno je to, da ima veljavnost Stvari same, se pravi, da je določena kot spolna substanca, ki se odziva samo na take in ne drugačne vizualne, slišne, taktilne dražljaje. Subjekt ima torej v telesu ustvarjen poseben seksualni aparat, ki korespondira samo z določenimi dražljaji in polja njihovega pojavljanja se imenujejo

erogene cone. Se pravi, zunanja spolna informacija, psihični moment ali zaznava so tako že tista Stvar, ki kemoelektrično v možganih zaseda mesto centra za spolno ugodje, in je dražljaj, ki ga imenujemo seksualnega, v možganih tista bitnost, ki je označena kot seksualno vzdražljivi substrat. Tehnološko to pomeni, da je za spolno reakcijo potrebno vzdraženje posebnih nevrottransmitorjev, ki prevajajo dražljaj do ustreznega centra v možganih, ali drugače povedano, zaznava spolne naslade pomeni stvaritev spolnega dražljaja, ta pa ima samo sebi enako bistvo, samo sebi enak formalni zapis.

Virtualnost

Torej, kaj nam povedano govori za tisti del generiranja virtualne resničnosti, ki skuša simulirati spolno doživetje v vsej njegovi celovitosti? Se pravi, kako virtualno ustvariti enake občutke spolne naslade, kakor nam jih omogoča realni spolni odnos? To seveda najprej pomeni ustvariti tak sistem dražljajev, ki so kvalitativno enaki tistim, ki so vpisani v register senzacij, ki tvorijo spolni užitek v stvarnem življenju. Skratka, če je ženska vagina - ne glede na to, kaj bi psihoanaliza povedala o vzrokih njene privlačnosti - mesto, v katerem penis še najlaže doseže svojo spolno realizacijo, se pravi, da so v njej na poseben način ustvarjeni pogoji, ki jo postavljajo za stvarnico spolnega vzdraženja prvega razreda, potem mora hi-tech naprava elektronsko ustvariti tak sistem dražljajev na telo sprejemnika, ki ne bodo odstopali od tistih, ki jih čutimo ob penetraciji ženskega spolovila ali ob draženju drugih erogenih mest na koži. Draženje telesnih erogenih con pa sodi v register taktilnih občutkov. In pri virtualni resničnosti, se pravi pri računalniškem ljubljenu, s kakršnim operiramo na današnji stopnji, se pojavlja problem ravno tu. Namreč, kako virtualno ustvariti taktilni ob-

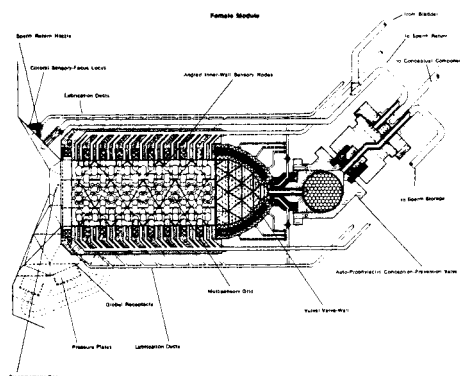
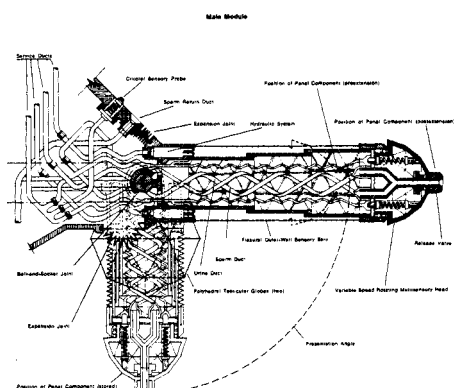

ilustracija iz revije L'ESPRESSO

čutek, ki bi bil enak realnemu spolnemu taktilnemu občutku? Konkretno: kako doseči fizični občutek dotika s telesom na zaslonu?

Objem virtualne slike ženske, ki plava v prostoru in ki jo lahko poljubno modeliramo, s katero lahko vizualno prosto manipuliramo, božanje dekleta na zaslonu "podvodne maske" namreč še ni taktilni odnos z njo, še ni čutenje vseh tistih spolnih kvalitet, ki jih daje realno telo. Toda stvaritev majhnih blazinic, ki bi se vzvratno na naš virtualni dotik zelenega objekta - bile bi namreč elektronsko povezane z virtualnim dotikom virtualne ženske stiskale in napihovale ter tako s pritiski dražile naš taktilen živčni organizem, je že korak v smeri k zahtevanemu. In dalje: za posredovanje občutka prostora so potrebna stereoskopska očala, ki vsakemu očesu prinašajo slikovne informacije. Tako

nastaja subjektivni vtis, da smo sredi dogajanja. Toda da bi uspeli konstruirati ustreznega trodimenzionalnega partnerja, bi morali, če bi hoteli doseči "realen", "celovit" kontakt, se pravi tudi taktilni, ustvariti virtualno telo, ki se upira in s tem posreduje svoje "občutke". Res je, da je v t. i. "data gloves", torej posebnih high-tech rokavicah, že danes mogoče ustvariti taktilne dražljaje (npr. občutek upora). Vendar da bi gledalec resnično doživel spolni odnos z virtualno Sharon Stone, bi morali na vse njegovo telo namestiti posebne senzorje, ki ne bi posredovali samo občutka upora, marveč v idealnem primeru - kar je tudi sestavni del spolnega dražljaja - na določenih mestih tudi občutek vlažnosti in toplote. Gledalec bi takrat legel na virtualno telo in bil bi trdno prepričan, da vanj prodira.

Ravno zato, da bi ustvarili zaznave, ki jih čutimo ob realnem koitusu, so šle raziskave v smer same električne stimulacije sprejemnikovega telesa. To so elektronski sistemi, katerih impulze koža prevaja v občutek tipa. Toda bistveni korak naprej bo storjen šele s konstrukcijo posebne obleke, ki bo z nežnimi taktilnimi šoki dražila erogene cone. Howard Rheingold, kalifornijski avtor spisov o simulaciji resničnosti z računalniško tehnologijo pravi v tej zvezi naslednje: "Preden se podate v oblazinjeno komoro in si nadenete očala, smuknete v lahko in prozorno oblačilo, nekakšno nogavico, ki se tesno oprime celega telesa. Na notranji strani tega oblačila je vdelanih (s tehnologijo, ki še ne obstaja) nešteto inteligentnih efektor-

jev, drobnih vibratorjev različne moči. Na stotine jih je v vsakem kvadratnem centimetru, posredujejo in sprejemajo pa lahko občutek otipljive resničnosti."

Kibernetika

Ustvarjanje virtualne spolnosti spada v širše področje kibernetike, zato naj povemo še nekaj besed o tem, v katere smeri se bo razvijala v prihodnje kibernetizacija telesa, ki predstavlja podlago za vsako umetno generirano in znanstveno-tehnološkim postopkom podvrženo spolno uživanje. Tako je možno, da bo v prihodnosti lastno telo in-

tertekstualno in neskončno rekombinantno, kar pomeni, da ne bo več ujeto v svojo "končno" funkcijo, marveč bo po želji zamenljivo ali kompatibilno z drugimi telesi ali njihovimi deli - ob ohranjanju lastne zavesti - vse pa bo v službi zahtev interesov spolne naslade. Nekako v tem smislu razmišlja tudi R. U. Sirius, urednik ameriške revije MONDO 2000, in sicer o ideji ženske robota, ki bo v vseh seksualnih atributih nadomestila naravno žensko. Za to bo potrebno odkritje t. i. biočipa. Ta ženska bo sestavljena z več erogenimi conami in britvicami pod lakiranimi nohti. To bo poskus sadistične spolnosti. Eden najradikalnejših dosežkov s področja, ki ga opisujemo, pa bo tisti, ki se tiče kibernetске erotizacije možganov, se pravi kibernetškega obvladovanja centralnega živčnega sistema ter vplivanja nanj. To med drugim pomeni, da nam ne bo treba biti s partnerjem v istem prostoru in fizično skupaj, niti ne bo ta partner sploh fizična oseba. V zvezi s tem že potekajo dela na posebnih živčnih ojačevalcih. Toda tisto, kar pri tem resnično predstavlja prelomni korak v še zdaleč ne dovolj raziskano polje spolnega uživanja, so raziskave na področju kvantifikacije snovi, ki povzroča spolno vznburjenje. Ob poznavanju njenega zapisa lahko v skladu s "teorijo enotnega polja" učinkujemo na spolni organizem s takimi fizikalno-tehnološkimi postopki, ki se prilagajajo identiteti za spolnost relevantnih substratov in njihovim zakonitostim. To pomeni, če obstaja poznavanje elektrokemičnih nosilcev spolnega odziva, je kibernetizacija ravno to učinkovanje na nosilca vznburjenja ter njegovo obvladovanje. To učinkovanje se lahko izvaja v obliki računalniško definiranih in oddajanih valovnih impulzov na nevrotransmitorje, namenjene seksualnemu vznburjenju. Računalniško kodiran možganski center za ugodje bodo tako na podlagi kompatibilnosti elektromagnetnega in elektrokemičnega izpolnjevale tehnološko generirane seksualne senzacije, ki bodo nadomestile realne. Za kibernetско obvladovanje spolnosti postaneta tako naravna anatomija in fiziologija samo poligon tehnološkega manipuliranja ter tako pokorna interesom samega spolnega uživanja: intenzifikaciji spolne naslade, premaknitev njenih mej tako v kvantitativnem kot v časovnem obsegu v doslej še neslutene razsežnosti.

Peter Mlakar, filozof, član NSK ... avtor knjig *Mera in čut* ter *Spisi o nadnaravnem*.

